

Sygn. akt VIII Gz 13/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marek Tauer

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) z siedzibą w W.

przeciwko: M. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 27 stycznia 2015 r. sygn. akt GNc 5799/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy odrzucił sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty z dnia 15 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt VIII GNc 5799/14 (na podstawie art. 504 § 1 kpc). W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że zarządzeniem z dnia 1 grudnia 2014 r. pozwany został wezwany do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty poprzez złożenie go na urzędowym formularzu wraz z odpisem dla strony przeciwnej, w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia sprzeciwu. Odpis przedmiotowego zarządzenia został pozwanemu doręczony w dniu 17 grudnia 2014 r., a termin do jego wykonania upłynął w dniu 24 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy podkreślił, że wraz z odpisem nakazu zapłaty pozwany otrzymał pouczenie, w jaki sposób należy wnieść sprzeciw od nakazu zapłaty, z którego wynikało, że sprzeciw powinien zostać wniesiony na formularzu, jak również zawarta była informacja, że formularze urzędowe są udostępniane przy biurach podawczych sądów, w urzędach gmin albo na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości.

W zażaleniu od powyższego postanowienia skarżący podniósł, że wraz z wezwaniem do uzupełnienia braków sprzeciwu (poprzez przedłożenie go na urzędowym formularzu), nie został pouczony o tym, że można go pobrać ze strony internetowej, a także w siedzibie najbliższego sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego nie zasługiwało na uwzględnienie.

W polskim modelu postępowania uproszczonego, wśród obostrzeń formalnych zwiększających dyscyplinę oraz precyzję działania stron, mających ułatwić szybsze załatwienie sprawy, jest nakaz wnoszenia pism procesowych na urzędowych formularzach. Nakaz ten - w sposób ogólny - sformułowany został w art. 125 § 2 kpc, a w odniesieniu do postępowania uproszczonego, z którym mamy do czynienia w sprawie niniejszej, uściślony w art. 505² kpc. Zgodnie z

tym przepisem, pozew, odpowiedź na pozew, sprzeciw od wyroku zaocznego i pismo zawierające wnioski dowodowe wnoszone w postępowaniu uproszczonym powinny być sporządzone na urzędowych formularzach, których wzór, na podstawie upoważnienia ujętego w art. 125 § 3 kpc, określił Minister Sprawiedliwości w rozporządzeniu w sprawie określenia wzorów i sposobu udostępniania urzędowych formularzy pism procesowych w postępowaniu cywilnym z dnia 5 kwietnia 2012 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 450).

Zważywszy, że poszczególne postępowania odrębne nakładają się na siebie i krzyżują, należy uznać, iż nakaz stosowania formularzy dotyczy także zarzutów i sprzeciwu od nakazu zapłaty, jeżeli sprawę podlegającą rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym rozpoznano już w postępowaniu nakazowym lub upominawczym (art. 493 § 2 i art. 503 § 2 kc).

W przedmiotowej sprawie pozwany nie złożył sprzeciwu i pism zawierających wnioski dowodowe na urzędowym formularzu, co stanowiło brak formalny podlegający usunięciu przez wnoszącego zgodnie z przepisem art. 130¹ § 1 kpc. W świetle powołanego przepisu, jeżeli pismo procesowe, które powinno być wniesione na urzędowym formularzu, nie zostało wniesione na takim formularzu lub nie może otrzymać prawidłowego biegu na skutek niezachowania innych warunków formalnych, przewodniczący wzywa stronę do jego poprawienia lub uzupełnienia w terminie tygodniowym, przesyłając złożone pismo. Wezwanie powinno wskazywać wszystkie braki pisma oraz zawierać pouczenie o treści § 2. W razie bezskutecznego upływu terminu lub ponownego złożenia pisma dotkniętego brakami przewodniczący zarządza zwrot pisma. Sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty oraz sprzeciw od nakazu zapłaty sąd odrzuca (§ 2).

Wezwanie do przedłożenia sprzeciwu na formularzu urzędowym pozwany odebrał osobiście w dniu 17 grudnia 2014 r., czego nie kwestionował (k.68). Zarządzeniem z dnia 2 grudnia 2014 r. dokładnie oznaczono wymienione braki i sposób ich usunięcia, a także oznaczono sankcję za niewykonanie tego zobowiązania w postaci odrzucenia sprzeciwu, co też odzwierciedla skierowane do pozwanego wezwanie (k.67). Ostatnim zatem dniem, w którym pozwany mógł uzupełnić braki formalne sprzeciwu był 24 grudnia 2014 r. Jednakże pozwany nie usunął w terminie wymienionych w wezwaniu braków sprzeciwu. Zresztą skarżący nie kwestionują tego faktu.

W zażaleniu skarżący podniósł natomiast, że wraz z wezwaniem do uzupełnienia braków sprzeciwu nie otrzymał od sądu pouczenia o miejscu, w którym można pobrać formularz sprzeciwu. Na dowód powyższego pozwany przedłożył kserokopię wezwania do usunięcia braków formalnych z dnia 2 grudnia 2014 r. (k.98).

Rzecz jednak w tym, że nawet gdyby przyjąć, że pozwany wraz z wezwaniem do uzupełnienia braków sprzeciwu faktycznie nie otrzymał pouczenia, skąd może pobrać formularz sprzeciwu (SP), to – jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, pouczenie takie otrzymał wraz z odpisem nakazu zapłaty oraz odpisem pozwu. Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał bowiem, że pozwany już wraz z odpisem pozwu i nakazu zapłaty otrzymał pouczenie o sposobie wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, z którego wynikało, że sprzeciw powinien zostać wniesiony na formularzu, jak również zawarta była informacja, że formularze są udostępniane przy biurach podawczych sądów, w urzędach gmin albo na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości (www.ms.gov.pl). Pozwany okoliczności tej nie zakwestionował, nie przedłożył kopii pouczenia, które otrzymał wraz z odpisem nakazu zapłaty i odpisem pozwu, a z którego wynikałoby, że – wbrew temu co wskazał Sąd I instancji – nie został jednak pouczony o miejscu, z którego mógłby pobrać właściwy formularz SP.

Ubocznie jedynie zauważyć należy, że nawet jeśli pozwany nie miał możliwości skorzystania z Internetu, a tym samym ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości, na której formularze są udostępniane, to mógł pobrać stosowny druk z biura podawczego sądu.

W tym stanie rzeczy zaistniała podstawa do odrzucenia wniesionego przez pozwanego sprzeciwu. Przy tym należy zauważyć, iż ze sformułowania zawartego w treści art. 130¹ § 2 k.p.c. „sprzeciw od nakazu zapłaty sąd odrzuca” wynika, że Sąd I instancji nie miał możliwości jakiegokolwiek innego działania poza obowiązkiem zastosowania się do tak sformułowanego przez ustawodawcę nakazu. Dla porządku Sąd Odwoławczy zaznacza, iż podnoszone

w zażaleniu twierdzenia dotyczące procedury administracyjnej (pozwany odwołał się do Kodeksu postępowania administracyjnego) nie mają żadnego wpływu na prawidłowość procedowania w przedmiocie skuteczności wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy oddalił zażalenie powoda, jako bezzasadne, o czym na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc, postanowił jak w sentencji.

Na koniec Sąd Okręgowy wskazuje, że nie rozpoznany pozostaje wniosek pozwanego o przyznanie pełnomocnika z urzędu, sformułowany przez skarżącego w przedmiotowym zażaleniu (k.101).